

JAMES LAST TE OOSTENDE «MUZIEK VOOR MILJOENEN»

James Last is een man die van in zijn prille jeugd het klappen van de show-zweep heeft leren kennen. Iets wat allicht niet vreemd is aan het enorme succes van het James Last ensemble. Een succes dat pas uniek werd op wereldniveau vanaf het jaar 1964. Jaar waarin James Last een exclusiviteits-contract ging ondertekenen bij de grote platenmaatschappij «Polydor»;

Single na single, lp na lp worden op de markt gebracht. De onweerstaanbare muziek voor miljoenen. James Last is ontegensprekelijk één van de meest populaire artiesten ter wereld. Zelfs diegenen die nu niet direkt tot zijn fans behoren zullen hem vermoedelijk wel kennen. Dat James Last er in geslaagd is door alle generaties geaccepteerd te worden ligt zeker aan de diverse genres die hij brengt. Van jong tot oud. James Last geeft in alle leeftijds categorieën zijn aanhang. En dat was dan ook duidelijk te zien aan het overtalrijke en bijzonder enthousiaste publiek dat de grote auditoriumzaal van het Oostendse casino-kursaal vulde die zondagavond 8 april. Aanleiding voor «Noordzee Magazine» om een gesprek te hebben met deze meester-tovenaar van het muziekgenre «ohne» problemen. Jazz, klassiek, hits, popmuziek, beat enz... alles overgoten met zacht charmerende akkoorden. De nouvelle cuisine van de muziekwereld!

Van Jazz-musikus tot wereldster

James Last werd geboren op 17 april van het jaar 1929 te Bremen. Van in zijn vroege jeugd, waarschijnlijk geïnspireerd door zijn ook al muzikale vader ging James Last muziek spelen. Piano was aanvankelijk zijn favoriete instrument.

Hij kreeg thuislessen in pianomuziek. Vanaf zijn veertiende werd hij vervolgens ingeschreven aan het muziekconservatorium te Berlijn. Maar toen kwam de oorlog. Zoniet was James Last wellicht dirigent van klassieke muziek geworden.

Maar goed inplaats van klassieke muziek ging James (toen heette hij nog Hans) Jazz-muziek spelen in de vele jazzkeldertjes en kroegen. Voor de Amerikanen... voor de Duitse jongeren. Geleidelijk werden James Last en zijn vrienden ook meer en meer gevraagd om te komen spelen in legerclubs. Zo bouwde James Last zich langzaam maar zeker een niet onaardige reputatie op. En dan kwam het. In 1950 wordt James Last door de Duitse jazz-critici uitgeroepen tot de beste basgitarist van het jaar. En ook in de daaropvolgende jaren zou James Last deze niet onbelangrijke titel krijgen. Was dit de aanloop tot zijn succes?

Joachim Ernst Behrendt, de grote organisator van de Berliner Jazzstage en zelf jazz-criticus schreef over James Last: «Het jazz-verleden van James Last kan in één zin worden samengevat: James Last was de beste bassist van de jaren vijftig. Dat hij de dag van vandaag zo beroemd is geworden en zoveel succes kent hoeft dan ook niemand te verwonderen. Bijna alle mensen die het nu maken op de amusements of popscene hebben vroeger ook jazz gespeeld. Denken we maar even aan namen als Frank Sinatra, Bing Crosby, Tommey Dorsey, Glen Miller enz... En zo werd James Last... de beste bassist uit de jaren vijftig... de beste dirigent uit de jaren zeventig... de succesrijkste arrangeur van amusementsmuziek uit de jaren tachtig.» Te gast in het Oostendse casino-kursaal tijdens zijn wereldtoernee 1984.

Een studiowerker op toernee

Eenzaam staat hij middenin de grote auditoriumzaal. Een en al concentratie. Een zachte stem... het orkest begint te spelen. Van langzaam naar sneller... alles klinkt zoetgevooid... meeslepend. Hij rent naar voor, stap op het podium, maakt een paar haast onmerkbaar handbewegingen naar zijn orkestleden en springt vervolgens gezwind terug in de compleet verlaten zaal. Zijn gezicht ontspant tot een brede lach.

Heeft hij zich een ogenblik in de plaats gesteld van diegenen die straks met

honderden komen kijken en luisteren naar het beroemde «James Last-ensemble»? Klopt het dat James Last zijn toernee maakt onder druk van zijn platenfirma?

«Iedereen weet dat ik een levensgenieter ben. Ik hou zelfs enorm veel van dansen en uitgaan met vrienden. Ik hou van de gezelligheid van party's. Juist daardoor kan ik me ook best in de plaats stellen van mijn publiek denk ik. Wat ik

blijk denk ik. Wat ik breng is ontspanningsmuziek. Pretentieloos zo je wil. Het lichte genre hé. In een tijd van spanning en gejaagdheid is daar duidelijk vraag naar. Mag dat? Mijn cliënteel is koning. En met cliënteel bedoel ik dan wel op de eerste plaats degenen die mijn langspeelplaten en cassettes kopen. Maar als ik in een zaal optreed tijdens een toernee dan vraag ik me inderdaad af hoe mijn publiek het vond. Dat hoort erbij. Bij alles wat ik doe streef ik naar de perfectie. En dat geldt ook voor de toernees. Wel is het zo dat de mensen van mijn platenfirma «Polydor» mij aanvankelijk wel hebben gestimuleerd om op toernee te gaan. In de kern ben ik namelijk een echte studiowerker. Daar kun je van alles gaan proberen. Beginnen... herbeginnen... tot je het werkelijk steengoed vindt. Een optreden voor publiek is duidelijk iets anders. Voor een zaal is het veel moeilijker om creatief te zijn met een orkest. Alles dient van vooraf tot in de puntjes geregeld. Het is er allemaal een stuk meer gespannen door. Maar ik hou er wel van... Ik breng ook wel eens graag mijn muziek vanaf de bühne. Maar uiteindelijk is dat zuivere promotie. Je zou die toernees zo'n beetje kunnen bestempelen als de tol van de roem (lacht) een verplichting tegenover de fans ook.

Enerzijds een miljonair, anderzijds een vrij bescheiden levend burger. Een fantastisch begaafd muzikaal kunstenaar en toch een man van de populaire partymuziek. De critici vinden dat uiteraard verdacht. Mede omdat James Last zich weinig lijkt te bekommeren om het etiket kunst. Men bestempeld U weleens als de commercialiteit ten voeten uit. De man van de evergreens succes bij voorbaat. Het goedkope recept.

Uitbundig gelach van James Last.

«Kijk, ik ben een gelukkig mens als ik anderen gelukkig kan maken. Dat durf ik te zeggen met mijn hand op het hart. Muziek dat is mijn job en mijn leven. Tevens een middel waarmee ik erin slaag om anderen blij te maken. Critici beweren inderdaad dat mijn muziek oppervlakkig is. Ze nemen het niet ernstig. Nu goed, mijn muziek is misschien oppervlakkig als je het zo wil. Maar er zijn blijkbaar veel mensen die graag eens wat romantische of sentimentele muziek willen horen. Mijn muziek is feest- of stemmingsmuziek. Om op te dansen, voor party's enz... Moet het allemaal zo doodernstig zijn of ongecontroleerd gejengel? Ik wil de mensen ontspannen, amuseren met mijn orkest en mijn koor. En het lukt verdraaid goed niet?

Klopt, James Last slaagt er hoe dan ook in om miljoenen mensen overal te boeien met zijn muziek. In meer dan 92 landen werden en worden de langspeelplaten en cassettes van James Last onverminderd verkocht. Prijs na prijs wist James Last in de wacht te slepen en met zijn «gouden platen» alleen al beschikt hij reeds over een Fort Knox in 't klein. Kan het duidelijker?

Een topavond Casino-kursaal te Oostende.

C.W.